

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
státní příslušník Vietnamská socialistická republika
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. MV-26781-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 9. 2016, č. j. OAM-1565-18/ZR-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), neboť žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

2. V žalobě žalobce uvedl, že nesouhlasí s přesvědčením správních orgánů, že nejsou povinny posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, dle něhož je třeba posuzovat přiměřenost dopadů i tam, kde to ZPC výslovně nepožaduje. Připomněl, že přezkum rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, neboť jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a v něm stanovená kritéria).
3. Správní orgány se přiměřeností dopadů nezabývaly vůbec, natož v rozsahu judikovaných kritérií. Pro posouzení jsou pak zásadní nejen rodinné, ale též ekonomické aspekty na území České republiky. Žalobce ve správním řízení opakovaně tvrdil své ekonomické zájmy a vazby. Pokud žalovaný argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, z něž vyplývají opačné závěry než z žalobcem uváděné judikatury, žalobce jej považoval za excus z rozhodovací praxe.
4. Žalobce dále odmítl žalovaným sugerovanou možnost požádat o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 2 ZPC. Jednak je to v rozporu se zásadou ekonomie správního řízení, jednak by žalobce musel žádat cestou zastupitelského úřadu ve Vietnamu, k čemuž poukázal na problematické fungování systému Visapoint spojené s korupcí.
5. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, což učinil již v odvolání, žalovaný se s tím však vypořádal jen paušálně. Správní orgány se omezily na důkaz cestovními doklady žalobce, přičemž konstatovaly, že platnost prvního skončila dne 9. 3. 2006 a další byl nahlášen až v roce 2016 (nový cestovní doklad byl platný od 26. 10. 2010 a obsahuje jediný záznam o vstupu na území států EU, a to na území Německa dne 26. 6. 2015), aniž by zjišťovaly relevantní skutečnosti. Jelikož se jedná o řízení vedené z moci úřední, má správní orgán povinnost zjišťovat veškeré okolnosti, tj. ve prospěch i v neprospěch, na což však správní orgány rezignovaly.
6. Za nepoužitelné označil žalobce své vyjádření na zastupitelském úřadu ve Vietnamu, poněvadž u něj nebyl přítomen soudní tlumočník. Pohovor přitom probíhá tak, že pracovník vietnamské národnosti komunikuje s účastníkem vietnamsky a poté anglicky komunikuje s českým pracovníkem. Navíc je zde zjevný rozpor mezi údaji zapsanými v protokolu a údaji vyvozovanými z cestovního dokladu.
7. Žalobce sporoval také okolnosti doručování. Dvoje předvolání k výslechu a výzva k vyjádření k podkladům byly doručovány fikcí dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Pokud se ovšem účastníkovi nedaří prokazatelně doručovat a je mu odnímáno právo (zrušena platnost povolení k trvalému pobytu) má se dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu doručovat prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka. Následně prvostupňový orgán jen konstatoval, že při pobytové kontrole nebyl nikdo zastižen a rezignoval na další prokazování skutkových okolností. Nelze přisvědčit argumentu žalovaného, že žalobce měl tuto adresu hlášenou a dále ji

aproboval potvrzením o zajištění ubytování dne 29. 6. 2015, důvody pro ustanovení opatrovníka byly dány.

8. Konečně žalobce uvedl, že do odvolacího řízení dne 10. 2. 2017 doložil doklad o změně zápisu v katastru nemovitostí, leč žalovaný se jím vůbec nezabýval.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž plně odkázal na obě rozhodnutí a obsah správního spisu s tím, že v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány jeho důvody. Doba nepřítomnosti žalobce na území České republiky byla v řízení dostatečně prokázána a je doložena spisovým materiálem. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC se s ohledem na znění zákona přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života cizince neposuzuje.

Jednání před soudem

10. K jednání dne 25. 1. 2021 se žalobce nedostavil, soud jednal v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval na svém vyjádření a stručně jej zopakoval, přičemž akcentoval pasivitu žalobce ve správním řízení a dále recentní judikaturu týkající se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*
13. Co se týče posuzování přiměřenosti dopadů, soud považuje žalobcem odkazovanou judikaturu za nepřiléhavou. Předmětem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, bylo ukončení přechodného pobytu dle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) ZPC, ve znění do 31. 12. 2012, z důvodu obcházení zákona účelově prohlášením souhlasem s určením otcovství. Zmíněný rozsudek pak odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu: (i) ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, jenž se zabývá zrušením povolení k trvalému pobytu na podkladě účelově uzavřeného manželství, (ii) ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, jenž se opět týká zrušení povolení k trvalému pobytu pro účelové prohlášení o otcovství, (iii) ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, jenž se zabývá nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, (iv) ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, kde došlo ke správnímu vyhoštění cizince, který na území České republiky provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez živnostenského oprávnění, (v) ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, v němž se řešila změna rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli tedy původní důvody vyhoštění.
14. Žádný z výše zmíněných rozsudků na projednávanou věc přímo nedopadá, a ačkoli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, uvádí, že je vždy (tj. i tehdy, kdy to ZPC výslovně nestanoví) nutné, aby správní orgány přiměřenost

zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly, jedná se o natolik zobecňující závěr, že nemůže postihnout specifické případy.

15. V případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC, je totiž z povahy tohoto důvodu zrušení evidentní, že pobýval-li cizinec mimo území po dobu delší než 6 let, přičemž u žalobce to bylo přinejmenším 9 let (dle cestovních dokladů), či dokonce 12 let (dle jeho vlastního tvrzení), musí dojít ke zpřetrhání veškerých vazeb soukromého života, resp. pokud nebyly tyto vazby zpřetrhány, pak pro cizince nejsou natolik významné, poněvadž mu nečinilo potíže se bez nich řadu let obejít.
16. Na základě výše uvedeného proto soud uzavírá, že na projednávanou věc dopadá žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, který se týká zrušení povolení dle § 77 odst. 1 písm. c) ZPC, tedy z důvodu, že cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Tím je dána spojitost s projednávanou věcí – důvodem zrušení povolení k pobytu je delší čas strávený v zahraničí.
17. Úvahu soudu potvrzuje i další judikatorní vývoj, jak na něj poukázal žalovaný, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39. Dle něho je při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC potřeba přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze ve výjimečných případech (na výjimečnost existence takového zásahu poukazují též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 4 Azs 134/2020-53, a ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48). Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá.
18. Žalobce se přitom omezil na tvrzení, že má v České republice byt, což dokládal zahájením řízení u katastrálního úřadu. Soudu je z jeho činnosti známo, že toto řízení (zn. V-3643/2017, Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha) neskončilo zápisem převodu vlastnictví, nýbrž zastavením řízení (po dvou marných výzvách). Žalobce však především tuto okolnost nijak blíže nespecifikoval, byť lze usuzovat, že se tím snažil prokazovat své ekonomické zájmy. Vlastnictví nemovitosti na území České republiky ovšem samo o sobě nemůže vést k závěru, že by zrušení povolení k trvalému pobytu znamenalo nepřiměřený zásah do žalobcových soukromých poměrů. Koneckonců cizinci nic nebrání takovou nemovitost ekonomicky využívat (pronajímat) i při pobytu v zahraničí. Soud tedy konstatuje, že žalobcovo tvrzení stran jeho soukromých poměrů nelze považovat za vznesení konkrétní námitky nepřiměřenosti rozhodnutí, resp. v podobě, jak byla námitka vznesena, se tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého života jeví jako zdánlivá.
19. Co se týče námitky, že se správní orgány omezily na důkaz cestovními doklady, soud ji neshledal důvodnou. Jak dovodil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29, pro zjištění celkové doby pobytu cizince na území České republiky jsou základním podkladem záznamy v cestovním dokladu, u nichž platí domněnka správnosti, kterou je možné vyvrátit v souladu s pravidly danými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 (Schengenským hraničním kodexem). Břemeno tvrzení a břemeno důkazní stíhá cizince, který sám nejlépe ví, kdy a kde se skutečně zdržoval v době platnosti svého povolení k pobytu na území České republiky

(obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51). Žalobce přitom svou námitku nijak blíže neupřesnil – zda jsou snad záznamy v cestovních dokladech nesprávné a z jakých důvodů, kde a kdy se zdržoval, kdy odcestoval z území České republiky, kdy se na něj vrátil atd., natož aby tato tvrzení něčím prokazoval.

20. Ohledně údajů v zápisu ze dne 11. 5. 2015 sepsaném na zastupitelském úřadu v Hanoji soud konstatuje, že sdělení žalobce je jednoznačné: v roce 2003 odcestoval z České republiky do Vietnamu, kde se oženil a následně tam pobýval. Protokol je podepsaný žalobcem, a to bez výhrad. Je pravdou, že neobsahuje podpis tlumočníka, ovšem citovaná tvrzení jsou natolik prostá, že by nepochybně nečinil problém je přeložit, i kdyby zápis probíhal tak, jak sugeruje žalobce, tj. kdy by hovořil s vietnamským zaměstnancem zastupitelského úřadu, který by hovořil anglicky s českým zaměstnancem. Navíc soud ze správního spisu zjistil, že žalobce na území České republiky žil řadu let a navštěvoval základní a střední školu, což činí nevěrohodným jeho naznačování, že zřejmě vůbec neovládá český jazyk (přínejmenším na úrovni plně dostačující k výše zmíněným sdělením).
21. Soud rovněž neshledal žalobcem tvrzený rozpor mezi zjištěními správních orgánů, která plynou z cestovních dokladů a která plynou ze zápisu sepsaného na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle správních orgánů žalobce vycestoval nejpozději dne 9. 3. 2006, kdy mu končila platnost cestovního dokladu, a žalobce v zápisu uvedl, že vycestoval v roce 2003 (tedy dříve, než 9. 3. 2006). Při střetu těchto dvou tvrzení pak žalovaný vyšel z pro žalobce *de facto* příznivějšího údaje opředeného o zjištění plynoucí z cestovních dokladů, čemuž soud nemá co vytknout.
22. Konečně stran otázky řádnosti doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29, dle něhož se nejedná o osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Prvostupňový orgán tak nebyl povinen ustanovit žalobci opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu a dotčené písemnosti byly doručeny řádně.

Závěr

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí je nepřípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu